

αυτοφρονιῆται φυλακισμένοι ἦσαν γυναῖκες εὐρωστοί, ὑγιεῖς, ῥοδιναὶ καὶ φαιδραὶ τὴν ὄψιν, εὐειδεῖς καὶ ἦγον τὸ εἰκοστὸν μέχρι τὸ πολὺ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας των.

— Βλέπετε αὐτὴν ἐδῶ Κύριε ; μοὶ εἶπεν ὁ ἐκ τῶν καταδικῶν ὡς διερμηνεὺς χρησιμεύων μοι. Αὐτὴ ἐπράβηξε ἔτσι γὰρ χάρι μιά πιστολιὰ ἀπάνω ἔς τὴν ἀνδρα τῆς καὶ τὸν ἄρσενε ἔς τὸν τόπο. Λέγουν ὡς ὁ μακαρίτης εἶχε νὰ κάμη μὲ μιά ἄλλη γυναῖκα ἔς τὸ χωρὶό του, μὰ ἐγὼ δὲν τὸν πέρνω ἔς τὴν ψυχὴν μου.

Κατόπιν μ' ἔδειξεν ὠραίαν καὶ νεαρωτάτην γυναῖκα εἰπὼν μοι :

— Ἐρέτε γιατί εἶναι ἔς τὴ φυλακὴ αὐτὴ ἐδῶ ἡ στρίγλα ; Γιατί ἔβαλε μιά νύκτα φωτιὰ ἔς τὴν καλύβα τῆς πεθερᾶς τῆς καὶ τὴν ἔκαψε ὀλοζώντανη. Λένε πὼς ἔφταιγε καὶ ἐκεῖνη, γιατί ἔβαζε ζιζάνια ἔς τὸ ἀνδρόγυνο. Μὰ ἐγὼ δὲν τὴν πέρνω κι' αὐτὴ ἔς τὴ ψυχὴ μου.

Καὶ ταῦτα τὰ ὀλίγα περὶ τῶν φυλακισμένων γυναικῶν.

Τὰ κατὰ τὴν δίκην τῶν ὑποδικῶν ἔχουν ὡς ἐξῆς.

Πᾶς ὑπόδικος προσέρχεται κατὰ τὴν δικάσιμον ἡμέραν εἰς τὸ Βελίκι σοῦδ (ἀνώτατον δικαστήριον) μόνος καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης στρατιωτικῆς συνοδείας. Εὐθὺς δ' ὡς καταδικασθῆ εἰς φυλάκισιν, παραδίδει τὰ ἀριστεῖά του, τὸ γιγαστάρνι καὶ τὰ ἀσημένια πιστόλια του εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, (ἥτις τὰ φυλάττει εὐλαβῶς μέχρι τῆς ἀποφυλάκισως τοῦ καταδικῶν) καὶ πορεύεται μόνος εἰς τὸ Σωφρονιστήριον, ἐνθα παραδίδει αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τὸν ὡς ἄνω εἰπὸν δεσμοφύλακα—κατάδικον, εἰς οὗ τὰς διαταγὰς τυφλοῖς ὄμμασιν πάντες οἱ κατάδικοι ὑπακούουσιν. Ἀμφιβάλλω ἂν εἰς οἰονδήποτε ἄλλο κράτος του κόσμου, δύναται ἀσφαλέστερον πᾶσα κυβέρνησις νὰ φρουρήσῃ διὰ τῶν στρατιωτικῶν ἢ

τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων αὐτῆς τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατούμενους. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπεκάλεσα (καὶ πάντες οἱ ἐν Κετίνῃ συνάδελφοί μου τὸ παρεδέχθησαν) τοὺς ἐν τῷ Σωφρονιστηρίῳ Κετίνης κρατούμενους «αὐτοφρονιῆτους».

Ἄγνοῦ ἂν ἀνταπεκρίθην πληρέστατα εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς προκαλεσάσης τὴν μικρὰν ταύτην περὶ τοῦ Σωφρονιστηρίου Κετίνης δημοσίευσιν σεβαστῆς δεσποίνης. Περὶ ἐνὸς μόνον εἰμι βέβαιος, ὅτι ἡ ἀνάγκωσις αὐτῆς οὐδενὸς θέλει κινήσει τὸν οἶκτον ἢ τὴν φρίκην, ἀφοῦ αὐτοὶ οὗτοι οἱ αὐτοφρονιῆται οὐδ' ὀλως παραπονοῦνται κατὰ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως των.

Ἐν Ἀθήναις, Νοέμβριος 1882.

Ὁ Ἀναχωρητῆς.

ΑΝΩ-ΚΑΤΩ

Εἰς ἐν ἐκ τῶν παρελθόντων φύλλων τῆς Ἐφημερίδος ὁ κ. Δουζίνας ἀποστέλλων παρατηρήσεις τινὰς διὰ τὰ περὶ αὐτοῦ γραφέντα ὑπὸ τοῦ συντάκτου τῶν πρακτικῶν τῆς βουλῆς, ἀρχεται ὡς ἐξῆς : ὄντες ἐλεύθεροι νὰ ἐκθέτετε ὅσον θέλετε σατυρικῶς τὰ ἐν τῇ βουλῇ γενόμενα, φρονῶ ὅμως κτλ.

Καὶ διὰ μὲν τὸ ὄντες ἀφίνομεν τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου νὰ ὀμιλήσωσι διὰ δὲ τὸ σατυρικῶς τί νὰ εἰπωμεν ; ἢ λησμονεῖ ὁ Κύριος ὅτι καὶ ἡ ἀπλουστερα ἀναγραφὴ τῶν γενομένων ἐν τῇ Βουλῇ, καὶ μάλιστα τῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγομένων, διαχέει εἰς τὸν λόγον ἄπλετον σατυρικὴν φαιδρότητα ;

διότι ἤθελα νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἔχω ἐπιστολήν, ἀλλ' ἔχω σπουδαίας πληροφορίας νὰ σὰς δώσω.

— Ποίας πληροφορίας ;

— Ὁ κύριος κόμης θὰ μοὶ πληρῶσῃ τὸν ναυλὸν μου καὶ τὴν τροφήν μου ἀπὸ Νάξου μέχρι Βενετίας, τὰ χασομέριά μου καὶ τοὺς τόκους τῶν ἐξ ἐτῶν. Καὶ θὰ τῷ δώσω τὰς πληροφορίας ταύτας.

— Προτιμᾶς τὸ κάτεργον ἢ τὴν ἀγχόνην ; εἶπεν ὁ κόμης βίβας βλοσυρὸν βλέμμα πρὸς τὸν ἀπαιτητὴν τοῦτον.

— Τὸ εἴξουρα πολὺ καλὰ ὅτι δύνασθε νὰ τὸ κάμητε. Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε ὅμως τί θὰ εἶπῃ ἀπελπισία. Βεβαιωθῆτε ὅτι θὰ μὲ εὐεργετήσητε μὲ τὸ κάτεργον καὶ θὰ μὲ σώσητε μὲ τὴν ἀγχόνην.

— Εἶσαι ἀστείος πονηρός, εἶπεν ὁ Σανουῦτος. Σὲ ἐνθυμοῦμαι τώρα. Σὺ εἶχες κάμη καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ἀποστατήσουν ἐναντίον μου.

— Διότι εἶχα πάντοτε ἐν παράπονον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, τὸ ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι μου δὲν ἐξετιμήθησαν διὰ τοῦτο θέλω νὰ τὰς ἐκτιμῆσῃ πρώτην φορὰν ὁ κύριος κόμης.

— Καὶ πόσον θέλεις νὰ τὰς ἐκτιμῆσω ;

— Εἴκοσι φλωρία ἀρχοῦσι.

— Θὰ σοῦ δώσω τὰ εἴκοσι φλωρία· ἀλλ' ἂν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θὰ μοὶ εἶπῃς, δὲν εἶναι ἄξιον λόγου, θὰ σὲ κρεμάσω.

— Δέχομαι, εἶπεν ὁ ναυτῆς.

Ὁ κόμης καθήσας παρὰ τὴν τράπεζαν ἔγραψε πρὸς τὸν

ταμίαν του γραμμάτιον εἴκοσι φλωρίων διὰ τὸν κομιστὴν, καὶ τὸ ἔδωκε πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

— Λοιπὸν τελείωνε τώρα, λέγε.

— Κύριε κόμης, ὁ Μούχρας εἶναι εἰς τὴν Βενετίαν.

Ὁ κόμης ὠχρίασε.

— Ποῖος Μούχρας ;

— Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ κύριος κόμης ἤρπασε τὴν γυναῖκα πρὸ ὀκτῶ ἐτῶν.

— Τίς σοὶ τὸ εἶπε ;

— Τὸν ἐδῶ.

— Καὶ τί κάμνει ἐδῶ ;

— Δὲν εἰξεύρω. Ἀλλὰ θὰ μάθω, ἂν μ' ἐπιφορτίξῃ ὁ κύριος κόμης.

— Δὲν ἐνδιαφέρομαι ποσῶς δι' αὐτό. Ἀλλ' ἂν μάθῃς τι, εἰπέ μοὶ το.

— Καλῶς.

— Καὶ εἶναι ἀπὸ πολλοῦ ἐνταῦθα ;

— Ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν.

— Τίς εἶναι ὁ σκοπὸς του.

— Κάτι μοὶ λέγει ὅτι ὁ σκοπὸς του εἶναι διὰ τὴν αὐθεντίαν σας. Ἀλλὰ κρύπτεται ἐπιμελῶς.

— Ποῦ κατοικεῖ ;

— Οὐδαμοῦ φαίνεται νὰ κατοικῇ. Ἀλλ' ἂν ἔχη φουλεάν τινα, θὰ τὴν ἀνακαλύψω.

Ἡ ἐκπλήττεται διὰ τὸ ταπεινὸν αὐτὸ ὕφος τοῦ γράφειν, καθ' ὃ φρονεῖ ὅτι δὲν πρέπει νὰ γράφῃ τις ἐπάνου κατὸ ὅπως κουβεντιάξει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀφίη τὴ πένα του νὰ εἰκονίζῃ, καὶ τὸ ἐλαφρότερον μειδιάματά του, καὶ ὅτι πρέπει μετὰ πομπῆς καὶ σοβαρότητος ἱεροκήρυκος νὰ ἀναγράφονται ἀκόμη καὶ οἱ λόγοι τοῦ Τράκα καὶ αἱ θεωρίαι τοῦ Δουζίνα;

* *

Τὸ τέλος μιᾶς κουβέντας :

— Μὰ πῶς τὴν μετεχειρίζετο λοιπὸν μὲ τοιοῦτον σκανδαλώδη τρόπον, ἀφοῦ ἦτον προστάτης τῆς Κυρίας!

— Βέβαια· καὶ σὺ ἂν ἦτον προστάτης τὸ ἴδιον θὰ ἔκανες.

* *

Ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ Μη Χάνεσαι ἀναγινώσκω τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν :

Ἄγγελια Περικλέους Παντοπούλου:
" Ἀθη καὶ Σκιαί
(ποιήσεις).

Δηλαδή θέλει νὰ μᾶς πῇ ὅτι τὰ ἄνθη του θὰ ἦνε τότε μεγάλα, ἴσως εἰς μέγεθος κολοκυθιάς, ὥστε νὰ ἐξαπλώνωσι καὶ σκιάς. Τοῦτο ἠδυνάμεθα νὰ τὸ υποθέσωμεν μόνον πρὶν τὰ ἴδωμεν, ἂν δὲν μᾶς ἔπειθε καθ' ὀλοκληρίαν περὶ τῆς κολοκυθένιας φύσεως τῶν ἀνθέων του, παραθέτων ἐν τῇ ἀγγελίᾳ του προκαταβολικῶς ὀλίγα μπουμπουκάκια, οἷον :

Συχνὰ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν καρδιά μου
Σὰν βίχνοῦρε ἀχνόσκοτη σκιά,
Τὰ ἄγρια, χαραῖς κ' αἰσθήματά μου —
Μικρὰ ποιήματά μου,
Ν' ἀπλώνονται τὰ βλέπω ταπεινά.

— Ὑπαγε καὶ φρόντισε, εἶπεν ὁ κόμης, συνοδεύσας τὰς λέξεις διὰ κινήματος τῆς χειρός.

Ὁ ναύτης προσεκύνησε βαθέως καὶ ἐξῆλθε θλίβων εἰς τὸν κόλπον του τὸ πιττάκιον τῶν εἴκοσι φλωρίων.

— Λαυρέντιε, εἶπεν ὁ Σανοῦτος, μὴ εἰσάγῃς ἀκόμη τὸν ἰατρὸν. Φέρε μοι ἐνταῦθα τὸν φίλον μου Αὐγουστον νὰ τὸν ἴδῃ, διὰ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠνέφξε τὴν κρυπτὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε διὰ τινὰς στιγμὰς παρὰ τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἣτις ἐκάθητο νοηχελῶς ἐπὶ τινος ἔδρας παρὰ τὴν κλίνην του.

Τῇ ἀπέτεινε φιλικὰ μειδιάματα, τῇ ἐδώρησε θωπείας τινὰς καὶ τῇ εἶπε :

— Μήπως στενοχωρεῖσαι μόνη σου; θὰ σοὶ φέρω εὐθὺς τὸν φίλον μου Αὐγουστον σύντροφον, διὰ νὰ σὲ διασκεδάσῃ.

Καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ὅπου εὗρε τὸν φίλον του Αὐγουστον.

Ἦτο δὲ οὗτος ὑπερμεγέθης κύων μέλας καὶ οὐλόθριξ καὶ ἐκβάλλων κοκκίνας ἀστραπάς ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἄμα ὡς εἶδε τὸν κόμητα, ἔγρυξεν ὑποκώφως, ἔδειξε τοὺς ὀδόντας καὶ ἤρχισε νὰ σείῃ τὴν οὐράν.

Ὁ κόμης τὸν ἐθώπευσε, τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ ὠτός καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν.

— Διασκεδάσατε ἐδῶ καὶ οἱ δύο, εἶπε.

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

Μὲ τῆς καρδιάς τὸ μύρο ποτισμένα
Ἐπιζῶ ἐρωμένα
Ἐμὲ νὰ ζωγραφίζουτε πιστά.

Ὁνούλου οὔ.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

ROLLINAT—POITRINAS

Σήμερον μετὰ τὴν ἀνιαρὰν ἀνάγνωσιν τῶν Ἑλληνικῶν ἐφημερίδων ἐμέθυσα ἀπὸ ζῶν, ἀπὸ τρέλλαν, ἀπὸ παραλογισμῶν ἀναγινώσκων τὰς Γαλλικὰς.

Εἴμεθα ἔμβρυα καὶ μολὶς ἡ ἀσυνείδητος ὀργανικὴ δύναμις κινεῖ τοῦ σώματός μας τὰ μέλη καὶ ἐκείνοι ὄριμοι ἤδη ἐν τῇ ζωῇ τοῦ κόσμου βιοῦσιν. Ἐκείνοι ἔχουσιν ὑπουργοὺς οἱ ὅποιοι διὰ ὀρεκτικῶν ἀρπάζουσιν ἐν μέρος τῆς Ἀφρικῆς καὶ 500 ἑκατομμύρια ἀπὸ τὰ παπάρχα τοῦ χρηματιστηρίου διὰ τὰ μικρὰ ἐξόδα καὶ ἡμεῖς Τρικουπὴν κινδυνεύοντα νὰ πάθῃ δυσπεψίαν ἀπὸ ὀλίγον βούρκον Κωπαῆδος καὶ Καλλιγᾶν βιγνόμενον εἰς ρεμουῖλαρ δεκαρῶν ἡμεῖς Κώσταν ῥήτορα καὶ ἐκείνοι Δουζᾶν Μιχάλαϊναν· ἐκείνοι Sholl καὶ ἡμεῖς Καμπύρογλου, ἐκείνοι Ἐρρίκον Ε' καὶ ἡμεῖς πρίγγηπα Σούτσον· ἡμεῖς χαστούκια, ἐκείνοι βετριόλι· ἡμεῖς χωροφύλακας, ἐκείνοι . . . ἤ! ὄχι! αὐτὴ εἶναι μία ἐξαιρέσις· χωροφύλακας ζωηροὺς, σφριγῶντας ὡς τοὺς ἰδικούς μας, δὲν ἔχουσιν ἐκείνοι.

Ἄλλ' ἀντὶ Σουρῆ, τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ἡπίου Σουρῆ, αὐτοὶ ἔχουν Ῥολλινᾶ ἀντὶ Δεκάστρου, Ποατρινᾶ.

* *

*

— Λαυρέντιε, ἔκραξε πρὸς τὸν θεράποντα, ἔβασε τώρα τὸν ἰατρὸν.

Καὶ εὐθὺς εἰσῆλθεν ἀνὴρ κυρτός, μεσήλιξ, χαιρετίζων ὑποκλινῶς κατὰ πάσαν στιγμὴν. Ὁ κόμης τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ καθίσῃ.

— Πῶς ἔχετε, κύριε κόμης; εἶπεν ὁ ἰατρός· ἐπήρατε τὰ φάρμακα, τὰ ὅποια σᾶς προσέγραψα;

— Δὲν ἐπῆρα τίποτε, εἶπεν ὁ Σανοῦτος.

— Παραμελεῖτε τὴν υἰγιάν σας. Ἐν τούτοις ἡ νευρικὴ κατάστασις, ἐν ᾗ διατελεῖτε, δύναται νὰ ἔχῃ κακὰ ἀποτελέσματα.

Ὁ κόμης δὲν ἀπήντησεν. Ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον σιγή, καθ' ἣν ὁ ἰατρός ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἐνδοῖ διατὶ ἦλθε καὶ ὅτι καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ περιμένη εἰσέτι ἐν τῷ προθαλάμῳ μᾶλλον, καὶ μετὰ τὸν Αὐγουστον.

— Δὲν μοὶ λέγεις, ἰατρέ, εἶπε λύσας τὴν σιωπὴν ὁ κόμης· ποῖαν διαίταν νομίζεις ὅτι ἀρμύζει νὰ ἀκολουθῶ σύμφωνον πρὸς τὴν κράσιν μου;

— Τὸ περὶ διαίτης κεφάλαιον, εἶπεν ὁ ἰατρός ἀναλαβὼν στομαφῶδες ἦθος, παραδέχεται μὲν ὁ Γαληνός καὶ Ἴπποκράτης, ἀλλ' ἡ νέα ἰατρικὴ ἔχει ὅλως διάφορον γνώμην. Αὕτη προτιμᾷ τὰ καταπότια, τὰ κλύσματα καὶ τὰ καθαρτικὰ ἐν γένει. Διότι ἂν ἦτο τι ἡ διαίτα, ὅλως περιττὴ θὰ ἦτο ἡ ἰατρικὴ.

(Ἀκολουθεῖ)